

O třešních a kozím dechu

Alena a Ondřej Fischerovi

Ahoj děti, to jsem rád, že je vás tu tolik. Dnešní příběh nebude z vzdálené Afriky, ale stal se kousek od Olomouce. Byla jedna tetička a jeden strýček. Prozradím vám, že jeden z nich teď sedí tady ve sboře, ovšem jméno nesmím prozradit, ani kdyby jste mě mučili. Klidně ale můžete hádat. A rovnou podotýkám, že řidičský průkaz na motorku nemám, nikdy jsem na ni nejezdil, neseděl, nechytal, prostě já to nebyl. To aby nebyla nějaká mýlka.

Bylo začátek června, pozdní odpoledne. Sluníčko se pomalu sklánělo k obzoru, ale pořád pěkně svítilo a dobře hřálo. Do školy byly všechny úkoly udělané, slepice poklizené, plevel se na zahrádku díval akorát přes plot a plánoval, jak se nenápadně vrátit, protože ho tetička a strýček před chvilkou vypleli. A jak už to v takové chvíli bývá, tetička Malča a strýček Mild'a dostali skvělý nápad. Co takhle si zajít na třešně? Mňam mňam, sladoučké červeňoučké třešně, olizoval se strýček Mild'a, který si rád dal každou dobrotu a jen pravidelné chození všude pozdě, ústící v každodenní dobíhání autobusů a vlaků přes půl vesnice ho zachraňovalo před nadváhou, cukrovkou, vysokým cholesterolem a krevním tlakem a dalšími souvisejícími nemocemi. Na zahradě měli sice třešeň, jenže takovou zvláštní. Jakmile se nějaká třešeň na ni jen trochu začervenala, vždycky hned zmizela. Strýček Mild'a v tom měl jasno, ach ti nenasytné špačci, to jsou ale zloději. Zlí jazykové tvrdili sice, že největší nejzravější špaček se jmenuje Mild'a, ale buď jak buď, prostě doma v té chvíli žádné zralé třešně nebyly. Ovšem kus za vesnicí měl starosta nedaleko od silnice velkou třešňovou álej. Pěšky to sice byl kus cesty, ale strýček měl hned řešení. Z mnoha brigád si pracně našetřil, a protože měl už v té době osmnáct let, koupil si motorku zvanou moped. Taky se jí, podle výkonu motoru a charakteristické vůně, kterou za sebou nechávala, říkalo „kozí dech“. Strategický cíl výpravy Mild'a dovedně zamlčel. „No dobře, tak se jedte projet, Malču máš na starost, a ať jste za světla doma! A né že vás napadne jezdit na třešně!“ poručili rodičové. Mild'a s Malčou nasedli na motorku a vyrazili. Třešně byly staré a větve měly vysoko, nebylo ale nic jednoduššího, než přistavit motorku ke kmeni a šup nahoru. Strýček Malče pomohl dostat se nahoru. Jako druhý lezl strýček. Sotva se postavil na sedadlo a chtěl se chytit větve, zahřmělo: „Já vám dám, zloději, neřádi jedni!“ Dveře zahradní chatky se rozletěly a starosta, kterému třešně patřily, vyběhl s metlou v ruce. Nebyl žádné tintítko, ale chlap jako hora. Mild'a viděl, že je zle. Moped pod stromem nemohl zůstat, starosta by mu ho zabavil a myšlenka, že s ním přijde k nim domů žalovat rodičům, byla naprosto děsivá. Nedá se nic dělat, v životě člověk musí přinášet oběti, blesko strýčkovi hlavou. Bleskově našlápl moped, přidal plyn a tetičku nechal na stromě. Naštěstí starosta proběhl pod stromem, tetičky si nevšiml, poběhl ještě kousek – kozí dech přece jen jezdí nepatrně rychleji, než běhá rozčilený starosta – a z kraje silnice hrozil za Mild'ou pohrabáčem. Tetička na stromě ani nedutala, ani nedýchala. Hlavou ji bleskla myšlenka, že by mohla teď slézt a ztratit se v křoví. Jenže to bylo riskantní a co víc, ouvej, strach má velké oči, výška najednou byla dvojnásobná a tetičce se před očima zjevil obrázek sádry a zlomených kostiček na rentgenu. Minuty se vlekly. Pan starosta si zrovna asi řekl, že když už je na zahradě, tak ji taky zaleje. Zahrada byla dosti rozlehlá. Pak ještě trhal třešně, naštěstí na jiném stromě. Tetička už byla celá dřevěná a strachy dosti zelená, takže se ani nemusela moc v třešni maskovat. Pan starosta po dvou hodinách konečně odjel. To už bylo skoro tma a ochladilo se. Podobně se ochladily neteřsko-strýčkovské vztahy v Malčině hlavě, která svolávala na Mild'ou hromy blesky, třesky, plesky a kdoví co ještě, že ji na stromě nechal. Snažila se slézt sama, což se ji po delším přemlouvání sama sebe podařilo. Úspěch to byl pro ni veliký, teda kromě vytržené skoby na zadnici a roztrženého rukávu. Sotva došla k silnici, ozval se od lesa opatrně kozí dech, teda moped. Po menší výměně názorů se už potmě konečně vydali k domovu. Jenže ouha, vzpomínáte, co říkali jejich rodiče? Jaj, to zase bude mazec... Ale strýček Mild'a měl jako vždy další dobrý nápad. „Objedeme to na druhý konec vesnice, tam zhasneme motor a světlo a domů dojedeme potichu z kopečka, naši chodí brzo spát, tak nebudou ani vědět, kdy jsme přijeli. Vždyť ráno moudřejší večera, ne?“ vymyslel strýček plán, jak zmenšit výprask. Objeli tedy vesnici, kus od domu zhasli motor a z kopečku potichu, se zhasnutými světly i motorem dojeli skoro až před vrata. A v tom: prásk! Dunivý zvuk, řacha jako z děla a v tom se roznulo v hlavě: popelnice! Zítra se vyváží, děda ji dal před vrata! Taková zrada! Nejen popelnice, ale i Mild'a, Malča a moped se válely před domem. V domě se rozsvítilo světlo, stejně tak u všech sousedů, a můžete hádat, co následovalo. Detaily už nechám na vaší obrazotvornosti. Pořád neuhádnete, kdo byl Mild'a a Malča? Ono to není to hlavní v příběhu. Spíš jsem si, když mi teta tenhle příběh vyprávěla, uvědomil, jak pravdivé je přísloví, že lež má krátké nohy a podvod vyjde nakonec najevo. Někdy brzo, někdy později. Připomněl se mi taky verš, že lháři, podvodníci a zloději v Božím království nebudou. Vzpomeňte si na tento příběh, až někdy budete mít podobně dobré nápady jako strýček Mild'a.